

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 114/2025-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Michalom Zálešákom, LL.M., advokátom, Heyrovského 14, Bratislava, proti postupu a rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/24/2020 z 20. októbra 2020 a proti postupu a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/155/2021 z 29. mája 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 17. septembra 2023 domáha vyslovenia porušenia zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Požaduje tiež finančné zadosťučinenie 20 000 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Skutkové východiská

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých rozhodnutí vyplýva, že sťažovateľ bol 15. júla 2004 obvinený pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. d) Trestného zákona, bol vzatý do väzby, v ktorej strávil „*presne sedemsto dní*“. Sťažovateľ bol

napokon rozsudkom Okresného súdu Brezno podľa § 226 písm. a) zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) oslobodený spod obžaloby.

3. Sťažovateľ si žalobou uplatnil proti Slovenskej republike – Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) v dôsledku jeho nezákonného trestného stíhania náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Okresný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 7C/28/2018 z 19. februára 2020 tak, že konanie v časti o zaplatenie sumy 155 420,80 eur a úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 202 601,98 eur od 9. marca 2018 do zaplatenia zastavil (výrok I) z dôvodu späťvzatia žaloby. Žalovaného zaviazal zaplatiť sťažovateľovi 23 218,36 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II). V časti o zaplatenie 3 128 962,82 eur žalobu zamietol (výrok III) a rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (výrok IV).

4. Okresný súd v odôvodnení rozsudku špecifikoval nároky, ktoré uplatnil sťažovateľ v žalobe, po zohľadnení čiastočného späťvzatia a uviedol, že sťažovateľ si uplatnil náhradu majetkovej škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe – v sume 32 795,20 eur za škodu na rodinnom dome, v sume 11 249,69 eur za úroky z omeškania a trovy exekúcie a v sume 3 136,29 eur za trovy trestného konania. Uplatnil si tiež náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonnú väzbu v sume 105 000 eur a za nezákonné trestné stíhanie v sume 3 000 000 eur.

5. Okresný súd konštatoval, že väzba u sťažovateľa bola nariadená podľa § 67 písm. b) a c) Trestného poriadku a v aktuálnom konaní nebola preukázaná žiadna z okolností podľa § 8 ods. 6 písm. a) až i) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), ktorá by vylučovala vznik práva na náhradu škody.

6. Sťažovateľ výšku škody na rodinnom dome preukazoval kópiou časti znaleckého posudku, ktorý bol vypracovaný pre potreby exekučného konania. Sťažovateľ výšku nároku určil ako rozdiel východiskovej hodnoty nehnuteľnosti a jej hodnoty v čase oceňovania. Okresný súd uviedol, že východisková hodnota nehnuteľnosti (hodnota, za ktorú bolo možné uvedenú nehnuteľnosť nadobudnúť výstavbou) nezodpovedá jej hodnote ku dňu, keď bol sťažovateľ vzatý do väzby. Taktiež zdôraznil, že ocenenie domu bolo vykonané s odstupom približne 9 mesiacov po prepustení z väzby, preto ani hodnota domu v čase ocenenia nemusí zodpovedať jeho hodnote ku dňu prepustenia z väzby, a to aj vzhľadom na to, že v období od prepustenia z väzby do oceňovania domu bolo ďalšie zimné obdobie, keď dom nebol vykurovaný a užívaný, čo mohlo mať vplyv na jeho hodnotu. Sťažovateľ takto jednoznačne nepreukázal hodnotu a stav domu v čase vzatia do väzby a v čase, keď sa vrátil z výkonu väzby, ktoré by umožnili určiť mieru jeho poškodenia. Svedok [REDAKOVANÉ] „iba jednoslovné odpovedal na otázky žalobcu o rozsahu poškodenia“. Okresný súd uviedol, že v čase vzatia do väzby v rodinnom dome bývala aj sťažovateľova manželka, pričom nebolo preukázané, dokedy a akým spôsobom užívala tento dom a či zabezpečovala riadnu starostlivosť o dom. Okresný súd poukázal na to, že v minulosti sťažovateľ podal podnet na trestné stíhanie proti svojej manželke, ktorú obviňoval z poškodenia rodinného domu. Sťažovateľ mal aj vo väzbe možnosť zabezpečiť svoj majetok pred poškodením prostredníctvom iných osôb. Sťažovateľ nepreukázal, že by sa o takúto možnosť pokúsil. Okresný súd dospel k záveru, že sťažovateľ dôkazmi nekonkretizoval poškodenia domu a ani výšku škody, nepreukázal snahu predísť vzniku škody a nepreukázal priamu príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a rozhodnutím o väzbe, preto v tejto časti žalobu zamietol.

7. Podľa okresného súdu sťažovateľ nepreukázal príčinnú súvislosť medzi rozhodnutím o väzbe a vznikom škody vo výške 11 249,69 eur. Táto škoda mala vzniknúť tak, že sťažovateľ nesplácal úver, ktorý bol následne zosplatnený, a tak musel uhradiť aj úroky z omeškania a exekučné trovy. Čo sa týka tohto nároku, sťažovateľ predložil iba rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu vo veci zamietnutia žaloby sťažovateľa o neplatnosť postúpenia pohľadávky z pôvodného veriteľa na [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ tvrdil, že splátky úveru splácal tak, že mal zriadený trvalý príkaz na svojom účte, na ktorý mu chodil aj invalidný dôchodok. Podľa sťažovateľa v novembri 2004 jeho bývalá manželka zrušila trvalý príkaz a odvtedy úver nebol splácaný. Z dôvodu výkonu väzby bolo sťažovateľovi pozastavené vyplácanie invalidného dôchodku, čo viedlo k tomu, že úver nemohol splácať. Okresný súd k predmetnému nároku uviedol, že sťažovateľ mal možnosť oznámiť Sociálnej poisťovni, že bol vzatý do väzby. Absenciu priamej príčinnej súvislosti okresný súd identifikoval aj v tom, že vtedajšia manželka sťažovateľa zrušila trvalý príkaz a sťažovateľ nepreukázal, že by na tomto účte neboli žiadne iné finančné prostriedky. Za dôležité považoval okresný súd to, že bývalá manželka sťažovateľa bola ručiteľkou predmetného úveru, teda plnenie ručiteľa mohlo predísť zosplatneniu úveru. Sťažovateľ v konaní nepreukázal exekučný titul, skutočnosti preukazujúce začiatok exekučného konania. Okresný súd považoval za dôležité, či táto pohľadávka bola vymáhaná a exekučné konanie začaté počas výkonu väzby alebo po prepustení sťažovateľa z väzby. Sťažovateľ nepredložil dôkazy preukazujúce snahu riešiť uvedenú situáciu po prepustení z väzby (dohodu s veriteľom, postupné splácanie a pod.). Sťažovateľ napokon ani nepreukázal vznik škody, pretože nepredložil doklad o tom, že by úroky z omeškania a exekučné trovy zaplatil. Na tomto základe považoval uplatnený nárok v tejto časti za bezdôvodný.

8. Nárok na náhradu trov trestného konania vyhodnotil okresný súd ako dôvodný okrem sumy 377,93 eur, t. j. sumy odmeny a režijného paušálu za zastupovanie na pojednávaní 9. októbra 2015, pretože z obsahu pripojeného trestného spisu bolo preukázané, že sa takýto úkon neuskutočnil. Sťažovateľovi z uvedeného dôvodu priznal nárok vo výške 2 758,36 eur.

9. K nároku na nemajetkovú ujmu okresný súd uviedol, že trestné stíhanie začalo v roku 2004, preto aplikoval zákon č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2008 s poukazom na § 27b ods. 1 tohto zákona. Výška náhrady nemajetkovej ujmy teda nie je limitovaná podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2009, jej výška však nemôže byť určená svojvoľne, ale na základe preskúmateľnej úvahy.

10. Okresný súd uviedol, že sťažovateľ nepreukázal, že v dôsledku výkonu väzby došlo k výraznému zhoršeniu jeho zdravotného stavu s prihliadnutím na zdravotné problémy, ktoré mal už pred jej výkonom, a že by mu počas výkonu väzby nebola poskytnutá riadna zdravotná starostlivosť.

11. Okresný súd dospel k záveru, že sťažovateľ nepreukázal rozvrat manželstva v dôsledku výkonu väzby a trestného stíhania. Poukázal pritom na skutočnosti vyplývajúce z konania o rozvode manželstva sťažovateľa a jeho vtedajšej manželky. Manželka sťažovateľa poukazovala na závažné nezhody v ich vzťahu, na negatívne správanie sťažovateľa voči nej a neuvažovala o obnovení spolužitia. Súd rozhodujúci o rozvode uviedol, že manželstvo účastníkov neplní svoje funkcie od roku 2004. Sťažovateľ vo vyjadrení doručenom súdu 10. novembra 2005 uviedol, že chcel podať návrh na rozvod manželstva s tým, že manželstvo bolo nefunkčné už od roku 1999.

12. Okresný súd dospel k záveru, že sťažovateľ nepreukázal rozpad vzťahu so synom v dôsledku výkonu väzby a trestného stíhania. Okresný súd poukázal na viaceré konania o úpravu výkonu práv a povinností k maloletému [REDACTED]. Sťažovateľ navrhoval umiestniť maloletého predbežným opatrením do ústavnej starostlivosti, konajúci súd tento návrh zamietol aj z dôvodu, že nebola preukázaná nedostatočná starostlivosť o maloletého. Sťažovateľ zo straty kontaktu so synom vinil Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Poprad a Kežmarok a domáhal sa proti nim odškodnenia, okresný súd jeho žalobu zamietol. V konaní, v ktorom bol sťažovateľovi zakázaný styk s maloletým, odvolací súd poukazoval na prebiehajúce trestné stíhanie iba podporne. Okresný súd uviedol, že ani po skončení výkonu väzby nedošlo k obnoveniu kontaktu so synom.

13. Sťažovateľ poukazoval aj na vplyv trestného stíhania na svoju povesť, na vzťahy s príbuznými a priateľmi a na stratu dobrej povesti v právnických kruhoch. Okresný súd uviedol, že sťažovateľ nepreukázal tvrdenia o neúctivých, posmešných a urážlivých vyjadreniach sudcov a advokátov. Nepreukázal tvrdenie o prerušení kontaktov so sudcom Okresného súdu Kežmarok [REDACTED] – svedkom na jeho svadbe a krstným otcom jeho syna. Obdobne sťažovateľ nepreukázal prerušenie kontaktov so svojou rodinou a s priateľmi. Svedok [REDACTED] k otázke zosmiešňovania ľuďmi v Slovenskej Vsi neuviedol žiadne konkrétne okolnosti. Tvrdenia sťažovateľa podľa okresného súdu vyvracia podporný list sťažovateľovi od [REDACTED] a tiež podpora, ktorú poskytla sťažovateľovi jeho bývalá manželka [REDACTED].

14. Okresný súd, čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy, nepovažoval za preukázané tvrdenia sťažovateľa o vplyvoch výkonu väzby na jeho zdravotný stav a zásah do spoločenského, rodinného života. Považoval za potrebné zohľadniť trvanie väzby – 700 dní a samotný charakter väzby spočívajúci v obmedzení osobnej slobody. S poukazom na judikatúru súdov Slovenskej republiky a Českej republiky uviedol, že časové okolnosti väzby sú objektívne vyjadriteľným kritériom na posúdenie celkovej výšky odškodnenia. S prihliadnutím na úroveň odškodnenia v jednotlivých európskych štátoch, ako aj na životnú úroveň v Českej republike uviedol, že adekvátnym odškodnením je suma v rozmedzí 20 eur až 60 eur za jeden deň väzby. Okresný súd poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 702/2016, ktorý odôvodnenie rozhodnutia vychádzajúce z týchto kritérií považoval za ústavne akceptovateľné. Okresný súd, zohľadňujúc uvedené skutočnosti, považoval v prípade sťažovateľa za primerané odškodnenie v sume 30 eur za jeden deň väzby, čo predstavuje 21 000 eur za 700 dní väzby. Okresný súd zohľadnil, že proti uzneseniu o prepustení z väzby podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol odvolací súd, k predĺženiu väzby takto došlo o 18 dní v dôsledku úkonu sťažovateľa. Okresný súd preto od odškodnenia odpočítal 540 eur, teda sťažovateľovi priznal odškodnenie 20 460 eur.

15. Nárok sťažovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku trestného stíhania nepovažoval za dôvodný. Náhrada nemajetkovej ujmy na základe trestného stíhania, ktoré neskončilo odsúdením, prichádza do úvahy pri preukázaní nejakej výnimočnej okolnosti. Sťažovateľ takúto okolnosť nepreukázal. Pokiaľ ide o neúmernú dĺžku konania, sťažovateľ sa úspešne domáhal odškodnenia v konaní pred ústavným súdom (sp. zn. II. ÚS 627/2013 a sp. zn. II. ÚS 390/2010), preto okresný súd dospel k záveru, že nemožno opätovne zohľadňovať túto skutočnosť pri posudzovaní nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie.

16. O odvolaniach sťažovateľa a žalovaného rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 12Co/24/2020 z 20. októbra 2020 tak, že rozsudok okresného súdu v napadnutej časti výroku III v rozsahu

zamietnutia žaloby o zaplatenie 3 044 044,89 eur potvrdil (t. j. nárok na náhradu škody na rodinnom dome v sume 32 795,20 eur, nárok na náhradu škody z titulu trov exekúcie v sume 11 249,69 eur a nárok na nemajetkovú ujmu v sume 3 000 000 eur). Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti výroku III v rozsahu zamietnutia žaloby o zaplatenie 84 540 eur, v napadnutej časti výroku II v rozsahu povinnosti žalovaného zaplatiť sťažovateľovi 20 460 eur (t. j. nárok na nemajetkovú ujmu v rozsahu 105 000 eur rozhodnutím o väzbe) a vo výroku IV o trovách konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Predmetom odvolacieho konania nebol výrok, ktorým okresný súd priznal sťažovateľovi nárok na náhradu škody z titulu trov trestného konania v sume 2 758,36 eur (a ani v časti sumy 377,93 eur, v ktorej tento nárok bol zamietnutý).

17. Krajský súd, pokiaľ ide o odôvodnenie potvrdzujúceho výroku, poukázal na to, že okresný súd dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny právny predpis a svoje rozhodnutie postačujúco a presvedčivo odôvodnil. Odvolacia argumentácia sťažovateľa tieto právne závery podľa krajského súdu nijako nespochybnila. Krajský súd sa vysporiadal so sťažovateľom predloženými novými listinnými dôkazmi a námietkou tzv. opomenutých dôkazov. Krajský súd dospel k záveru, že v rozsahu zamietnutých nárokov poskytol okresný súd zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán.

18. Vo vzťahu k nároku na nemajetkovú ujmu v sume 105 000 eur z titulu nezákonnej väzby krajský súd, čo sa týka aplikácie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. (ktorý v znení účinnom od 1. januára 2013 upravuje limity výšky náhrady nemajetkovej ujmy, pozn.) na právne vzťahy vzniknuté pred 1. januárom 2013 a samotnej výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy, poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/19/2018 z 24. júla 2018 a sp. zn. 3Cdo/25/2019 z 20. júna 2019 a uviedol, že právne závery okresného súdu vo vzťahu k výške priznanej nemajetkovej ujmy za nezákonnú väzbu sťažovateľa „*nezohľadňujú už ustálené právne závery, ku ktorým došiel tak Najvyšší súd SR ako aj EŠLP*“. Obdobne právny záver okresného súdu o nepriznaní nároku za 18 dní väzby v dôsledku procesného úkonu sťažovateľa nepovažoval za správny.

19. V ďalšej časti odôvodnenia krajský súd poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 2357/2010 z 11. januára 2012 a sp. zn. 30 Cdo 5490/2017 z 24. septembra 2019 k zákonu č. 58/1969 Zb., ktorú možno aplikovať aj na zákon č. 514/2003 Z. z. Na tomto základe krajský súd dospel k záveru, že sťažovateľom tvrdená ujma na zdraví v dôsledku výkonu nezákonnej väzby mala byť posúdená ako samostatný nárok podľa všeobecných občianskoprávných predpisov o náhrade škody na zdraví (§ 420 a nasl. Občianskeho zákonníka), a nie v rámci zadosťučinenia za nemajetkovú ujmu spôsobenú nezákonnou väzbou. Okresný súd takto nepostupoval, preto považoval jeho právne posúdenie v tejto časti za nesprávne. Tvrdenia sťažovateľa o zhoršení zdravotného stavu v súvislosti s výkonom väzby okresný súd nepremietol do svojho právneho posúdenia veci a ani nezistoval, či a v akom rozsahu spája sťažovateľ svoju ujmu popri zadosťučinení za nezákonnú väzbu aj s náhradou škody na zdraví. V tejto časti preto rozsudok okresného súdu podľa § 389 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

20. Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel dovolanie podľa § 420 písm. e) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP, ktoré najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2Cdo/155/2021 zamietol. Zamietol tiež návrh stěžovateľa na prerušenie dovolacieho konania.

21. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. e) CSP najvyšší súd konštatoval, že stěžovateľom tvrdené dôvody, pre ktoré by mala byť sudkyňa krajského soudu JUDr. Gabriela Világiová vylúčená z prejednávania a rozhodovania sporu, sú iba jeho kritickými názormi týkajúcimi sa rozhodovacej činnosti sudcu prejednávajúceho spor a nespĺňajú žiadne z kritérií zaujatosti sudcu daných v § 49 CSP. Stěžovateľ v priebehu konania síce argumentoval aj rozhodnutiami týkajúcimi sa styku s jeho maloletým synom o. i. aj rozhodnutím sp. zn. 5CoP/26/2007 z 8. novembra 2007, v ktorom rozhodovala JUDr. Gabriela Világiová, avšak z obsahu rozhodnutia okresného, ani krajského soudu nevyplýva, aby okresný alebo krajský súd posudzoval nárok na náhradu škody alebo nemajetkovej ujmy v dôsledku rozhodnutí týkajúcich sa styku stěžovateľa s maloletým synom, ale okresný súd skúmal, či v dôsledku rozhodnutí týkajúcich sa trestného stíhania a väzby nedošlo k strate vzťahov medzi žalobcom a jeho synom a ich odlúčeniu, a dospel k záveru, že *„Je zrejmé, že styk žalobcu so synom sa nerealizoval v dôsledku rozhodnutí príslušných súdov vo veci úpravy práv a povinností, táto okolnosť však nie je dôsledkom výkonu väzby, ani trestného stíhania žalobcu, ale výsledkom dokazovania v rámci súdnych konaní, ktoré však nemožno dávať do súvisu s trestným stíhaním.“* Stěžovateľ neopodstatnene namietal zmätočnosť vadu podľa § 420 písm. e) CSP. Najvyšší súd preto dovolanie žalobcu v tejto časti ako nedôvodné v zmysle § 448 CSP zamietol.

22. K právnej otázke v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP špecifikovanej stěžovateľom v dovolaní najvyšší súd konštatoval, že krajský súd neriešil otázku, či *„Znenie § 49 ods. 3 CSP o neprípustnosti námietky zaujatosti z dôvodu rozhodovacej činnosti sudcu, nie je prípustné s poukazom na čl. 3 ods. 1 CSP a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, vykladať tak reštriktívne, aby akákoľvek rozhodovacia činnosť sudcu nemohla byť dôvodom na jeho vylúčenie.“* Z odôvodnenia rozsudku krajského soudu jasne vyplýva, že od vyriešenia uvedenej právnej otázky nezáviselo a ani nemohlo závisieť rozhodnutie odvolacieho soudu, pretože odvolacím súdom táto otázka tak, ako ju vymedzil stěžovateľ v dovolaní, riešená nebola. So zreteľom na uvedené nastolená právna otázka nebola určujúca (kľúčová) pre meritórne rozhodnutie vo veci z dôvodu, že odvolací súd neposudzoval prípustnosť námietky zaujatosti z dôvodu rozhodovacej činnosti sudcu – túto otázku odvolací súd ani nemohol vyriešiť, pretože z obsahu spisu nevyplýva podanie námietky zaujatosti žiadnou zo strán konania v priebehu konania. Od vyriešenia stěžovateľom nastolenej právnej otázky rozhodnutie odvolacieho soudu nezáviselo, a preto táto právna otázka nemôže byť spôsobilá založiť prípustnosť podaného dovolania. Prípustnosť dovolania teda z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP nevyplýva.

23. Stěžovateľ v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP argumentoval, že okresný súd súhlasil s jeho stanoviskom, že *„pri posudzovaní jeho nárokov na odškodnenie za nezákonnú väzbu vychádzal z ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z., a to konkrétne z § 27 písm. b) ods. 1 zákona, kde sa uvádza, že na nároky, ktoré vznikli pred 01. januárom 2009 sa aplikujú právne pomery platné do 31. decembra 2009. Odvolací súd sa s takým postupom nestotožnil a poukázal na rozhodovaciu prax najvyššieho soudu (jeho rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/19/2018 a 3Cdo/25/2019), podľa ktorej sa aj na prípady nezákonných rozhodnutí orgánov verejnej moci pred 01. januárom 2009 použijú ustanovenia § 17 ods. 3, 4 prijaté novelizáciami zák.*

č. 514/2003 Z. z. v rokoch 2008 a 2012.“. Sťažovateľ poukázal na odlišné právne závery dovolacieho súdu k tej istej právnej otázke, keď „*podľa rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/262/2015, 4Cdo/48/2017, 4Cdo/15/2009 platí v SR zákaz retroaktivity a porušenie legitímnej nádeje poškodeného na satisfakciu a na právne vzťahy spred 01. januára 2009, musia súdy vec posudzovať podľa § 17 zák. č. 514/2003 Z. z. platného a účinného do 31. decembra 2008*“.

24. Najvyšší súd k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP konštatoval, že sťažovateľ touto argumentáciou smeroval k nároku na odškodnenie za nezákonnú väzbu, o ktorom rozhodol krajský súd II. výrokom svojho rozhodnutia, ktorým zrušil rozsudok okresného súdu v napadnutej časti III. výroku v rozsahu zamietnutia žaloby o zaplatenie 84 540 eur, v napadnutej časti II. výroku v rozsahu povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 20 460 eur a IV. súvisiacom výroku o trovách konania a vec v rozsahu zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Tento II. výrok dovolaním napadnutého rozhodnutia krajského (odvolacieho) súdu, ktorým zrušil rozhodnutie okresného súdu, nie je rozhodnutím odvolacieho súdu potvrdzujúcim alebo zmeňujúcim rozhodnutie súdu prvej inštancie. Z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorý zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie, nevyplýva. Preto dovolanie v tejto časti nie je prípustné, čo má za následok jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP bez skúmania, či v konaní došlo k dovolateľom namietanému dovolaciemu dôvodu.

III.

Argumentácia sťažovateľa

25. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vyjadruje nespokojnosť so závermi okresného a krajského súdu.

26. Sťažovateľ namieta, že vo svojom obsiahlom odvolaní proti rozsudku okresného súdu uviedol zásadné argumenty týkajúce sa jeho odlúčenia od syna, narušenia vzťahu s manželkou, ktoré vyústilo do rozvodu, vzniku škody na rodinnom dome, nesplácaného úveru, zneváženia sťažovateľa v spoločnosti, potreby odškodnenia za dĺžku trestného konania, na tieto však krajský súd absolútne nereagoval, iba odkázal na správnosť dôvodov rozsudku okresného súdu. Ani jeden zo súdov sa dostatočne nevyrovnal so zdôvodnením svojho názoru o nepreukázaní príčinnej súvislosti.

27. Pokiaľ ide o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonnú väzbu, krajský súd sa oprel o nesprávny právny názor vyjadrený v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/19/2018 z 24. júla 2018 a sp. zn. 3Cdo/25/2019 z 20. júna 2019, podľa ktorých sa aj na prípady, kedy došlo k nezákonnému konaniu orgánov verejnej moci, pred 31. decembrom 2008 aplikuje ustanovenie § 17 ods. 3 a 4 zákona č. 514/2003 (ktoré bolo zakotvené do zákona až neskôr a ktoré stanovuje kritériá stanovenia výšky nemajetkovej ujmy a limit výšky nemajetkovej ujmy). Sťažovateľ v žalobe aj v odvolaní argumentoval inými rozhodnutiami najvyššieho súdu, a to sp. zn. 7Cdo/262/2015 zo 16. februára 2016 a sp. zn. 7Cdo/145/2011 z 12. decembra 2012, podľa ktorých ak k zásahu do práva osoby došlo orgánom verejnej moci pred 31. decembrom 2008, musí súd v konaní postupovať podľa zákona č. 514/2003 Z. z. platného a účinného do 31. decembra 2008. S týmto názorom sa krajský súd nezaoberal. Odvolací súd negoval podstatné tvrdenia sťažovateľa o jeho zdravotnom stave (hluchota, parkinsonizmus, vysoký krvný tlak), ktoré podľa sťažovateľa odôvodňujú priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo väčšom rozsahu.

28. Sťažovateľ tiež namieta, že členkou senátu krajského súdu bola JUDr. Gabriela Világiová, ktorá predsedala senátu krajského súdu v konaní o zákaze styku sťažovateľa s jeho maloletým synom sp. zn. 5CoP/26/2007, ktorý rozhodol rozhodnutím z 8. novembra 2007. Toto rozhodnutie nadväzuje na nezákonné rozhodnutie o väzbe a je „*neprerušenou príčinnou súvislosťou vo vzťahu k absolútnemu odlúčeniu a strate jediného dieťaťa sťažovateľa*“. Keďže krajský súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, sťažovateľ nemal možnosť dozvedieť sa o zložení senátu. Sťažovateľ namieta, že JUDr. Világiová mala požiadať o svoje vylúčenie z rozhodovania v napadnutom konaní. V uvedenej veci podľa sťažovateľa nešlo o prípad podľa § 49 ods. 3 CSP. Uvedená sudkyňa si v skoršom konaní súvisiacom s prejednávanou vecou urobila právny názor na dôvody odlúčenia maloletého syna od otca (sťažovateľa), o sťažovateľovi, jeho správaní a jeho vzťahu k synovi a manželke, preto v napadnutom konaní nemohla byť nestranná. Podľa sťažovateľa z hľadiska objektívneho testu nestrannosti sudkyňa JUDr. Világiová nemohla byť považovaná za nestrannú.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

IV.1. K namietanému porušeniu označených práv postupom a rozsudkom krajského súdu:

29. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti rekapituluje argumenty prezentované v konaní pred okresným súdom a v odvolaní proti rozsudku krajského súdu, ktoré podľa sťažovateľa odôvodňujú priznanie nároku na náhradu škody (rodinný dom, úroky z omeškania a trovy exekúcie) a nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie. Namieta, že krajský súd na jeho podstatné odvolacie argumenty nereagoval a iba odkázal na správnosť záverov okresného súdu.

30. V súvislosti s námietkami sťažovateľa, ktorými krajskému súdu vytýka nevyrovnanie sa s odvolacími argumentmi sťažovateľa, nedostatočné odôvodnenie potvrdzujúceho výroku rozsudku krajského súdu (potvrdenie zmietnutia žaloby okresným súdom vo vzťahu k náhrade škody na rodinnom dome, náhrade škody z titulu úrokov omeškania a trov exekúcie, náhrade nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie), ústavný súd poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. I. ÚS 9/00, II. ÚS 592/2013, III. ÚS 375/2010, IV. ÚS 26/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05).

31. Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, než podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04). Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu

tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017).

32. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné pojednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutia spravodlivosti) [uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017].

33. Ústavnou sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej a pokiaľ sťažovateľ namieta nenáležité odôvodnenie rozsudku krajského súdu vo vzťahu k jeho potvrdzujúcemu výroku, je zrejmé, že sa mohol ochrany svojich práv domáhať prostredníctvom dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

34. Sťažovateľ síce dovolanie proti rozsudku krajského súdu podal, v dovolaní (ktoré mal ústavný súd k dispozícii, keďže toto je obsahom spisu ústavného súdu vo veci sp. zn. IV. ÚS 291/2021 vedenej na základe skoršej sťažnosti sťažovateľa, pozn.), avšak nedostatok spočívajúci v absencii vyrovnaní sa s odvolacími argumentmi sťažovateľa nenamietal. Nevyužitie zákonnej možnosti podať dovolanie nemožno preto nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv; a túto možnosť sťažovateľ v tomto prípade mal.

35. Na základe uvedeného ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol ústavnú sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie označených práv postupom a rozsudkom krajského súdu, z dôvodu absencie náležitého odôvodnenia krajským súdom ako neprípustnú.

36. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta tiež zaujatosť členky senátu krajského súdu JUDr. Világieovej. Ústavný súd opätovne uvádza, že právomoc ústavného súdu je subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov. Zaujatosť sudkyne JUDr. Világieovej sťažovateľ namietal v dovolaní proti rozsudku krajského súdu ako dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) CSP. Ústavný súd konštatuje, že posúdenie tohto aspektu týkajúceho sa rozsudku krajského súdu prináležalo na základe dovolania podaného sťažovateľom najvyššiemu súdu, ktorý o ňom rozhodol tak, že dovolanie zamietol, keď dospel k záveru, že sťažovateľ vadu podľa § 420 písm. e) CSP namietal neopodstatnene (body 11 až 14 rozsudku najvyššieho súdu). Keďže posúdenie existencie vady rozsudku krajského súdu podľa § 420 písm. e) CSP bolo v kompetencii najvyššieho súdu v rámci dovolacieho konania, ústavný súd vo vzťahu k časti sťažnosti týkajúcej sa postupu a rozsudku krajského súdu v kontexte tvrdenej zaujatosti sudkyne

krajského súdu konštatuje, že nie je daná jeho právomoc na jej meritórne posúdenie, a preto ju odmietol s poukazom na § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

37. Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonnú väzbu, tu ústavný súd uvádza, že krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu vo vzťahu k predmetnému nároku ako celku (t. j. v časti, v ktorej okresný súd sťažovateľovi priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za väzbu vo výške 20 460 eur, ako aj v časti, v ktorej tento nárok v prevyšujúcom rozsahu, t. j. 84 540 eur, zamietol).

38. Sťažovateľ tak napáda kasačné rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie okresného súdu a vec vrátená tomuto súdu na ďalšie konanie, pričom ústavnú sťažnosť predkladá ústavnému súdu po rozhodnutí najvyššieho súdu o dovolaní (aj) proti kasačnej časti rozhodnutia odvolacieho súdu. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie vo vzťahu ku kasačnému výroku odvolacieho súdu odmietnuté ako procesne neprípustné.

39. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že s prihliadnutím na charakter argumentácie sťažovateľa ústavnému súdu chýba v konaní o ústavnej sťažnosti napádajúcej kasačné rozhodnutie krajského (odvolacieho) súdu právomoc poskytnúť sťažovateľovi ochranu ním označeným právam.

40. Základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „*je výsledkové*“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je len také porušenie, ktoré nie je napravitelné alebo odstrániteľné činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktorého nápravu nemožno dosiahnuť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v príslušných procesných kódexoch (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06).

41. Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky z tejto zásady, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o ústavnej sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však je, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

42. Podstatou argumentácie sťažovateľa je nesúhlas s právnym názorom prezentovaným krajským súdom vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu nezákonnej väzby týkajúcim sa aplikácie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. na prípady, kedy k nezákonnému zásahu orgánu verejnej moci došlo pred nadobudnutím účinnosti tohto zákonného ustanovenia limitujúceho výšku náhrady nemajetkovej ujmy. Posúdenie rozsahu nároku sťažovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonnú väzbu bude predmetom preskúmania v ďalšom priebehu konania o žalobe

sťažovateľa, keďže vec je v súčasnosti v procesnom štádiu konania pred okresným súdom. V aktuálnom procesnom štádiu konania pred okresným súdom (súdom prvej inštancie) neprichádza do úvahy pri rešpektovaní princípu subsidiarity, z ktorého vychádza čl. 127 ods. 1 ústavy, uplatnenie právomoci ústavného súdu, keďže o veci sťažovateľa bude ďalej prebiehať konanie pred všeobecnými súdmi, pričom sťažovateľ bude v ďalšom priebehu konania disponovať účinnými právnymi prostriedkami na ochranu svojich práv, ktorými môže brojiť proti arbitrárnej aplikácii a výkladu § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. ako právneho základu pre rozhodnutie o jeho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Z princípu subsidiarity totiž vyplýva, že sťažovateľom spochybňovaná aplikácia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v konkrétnych okolnostiach veci sa môže stať predmetom ústavného prieskumu až vtedy, ak bude vec právoplatne skončená, a v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (proti meritórnemu rozhodnutiu) túto v prvom rade je oprávnený preskúmať najvyšší súd.

43. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že sťažovateľ v dovolaní vo vzťahu ku krajským súdom prezentovanému názoru na otázku aplikácie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. na vzťahy vzniknuté pred jeho účinnosťou poukazoval na rozhodnutia dovolacieho súdu (sp. zn. 7Cdo/262/2015, sp. zn. 4Cdo/48/2017, sp. zn. 4Cdo/15/2009), ktoré podľa mienky sťažovateľa prezentujú iný právny názor než rozhodnutia dovolacieho súdu, na ktorých založil svoje rozhodnutie krajský súd (sp. zn. 3Cdo/19/2018, sp. zn. 3Cdo/25/2019). Aj v ústavnej sťažnosti sťažovateľ vyzdvihuje existenciu rozhodnutí najvyššieho súdu, z ktorých podľa tvrdenia sťažovateľa vyplýva opačný právny názor než z tých, na ktoré poukazoval krajský súd. Ústavný súd konštatuje, že nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať rozhodovaciu činnosť dovolacieho súdu, toto prináleží dovolaciemu súdu (§ 48 ods. 1 CSP). Tiež posúdenie, či sa rozhodnutie odvolacieho súdu odkláňa od rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, resp. či určitá právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, patrí primárne dovolaciemu súdu v dovolacom konaní (§ 421 ods. 1 CSP).

44. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia označených práv postupom a rozsudkom krajského súdu v jeho kasačnej časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

IV.2. K namietanému porušeniu označených práv postupom a rozsudkom najvyššieho súdu:

45. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti za porušovateľa okrem krajského súdu označuje aj najvyšší súd, namieta porušenie svojich práv postupom a rozsudkom najvyššieho súdu, žiada rozsudok najvyššieho súdu zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie.

46. Podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

47. Podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak má návrh na začatie konania uvedený v § 42 ods. 2 písm. f), g), i) až l), n), q), r) a v) odstrániteľné nedostatky, môže ústavný súd vyzvať navrhovateľa, aby v určenej lehote tieto nedostatky odstránil.

48. Podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom.

49. Ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti absentujú skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd postupom a rozsudkom najvyššieho súdu. Ústavná sťažnosť je koncipovaná ako kritika okresného súdu a krajského súdu a v zásade preberá argumentáciu, ktorá už bola predostretá v skoršej ústavnej sťažnosti sťažovateľa vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. IV. ÚS 291/2021 a smerujúcej proti postupu a rozsudku okresného súdu a krajského súdu, a to vrátane argumentácie o zaujatosti členky senátu krajského súdu JUDr. Világiovej [ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 291/2021-22 zo 7. júna 2021 ústavnú sťažnosť v rozsahu namietaného porušenia práv sťažovateľa postupom a rozsudkom krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) a podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie, keďže sťažovateľ podal s ústavnou sťažnosťou zároveň dovolanie proti rozsudku krajského súdu, pričom uplatnenie právomoci najvyššieho súdu vylučuje, aby v uvedenej veci rozhodoval ústavný súd]. O nedostatku argumentácie týkajúcej sa postupu a rozsudku najvyššieho súdu v aktuálnej sťažnosti svedčí aj konštatovanie sťažovateľa uvedené v závere sťažnostnej argumentácie vo vzťahu k porušeniu práv sťažovateľa, podľa ktorého „*V konaní odvolacieho súdu ide o rad vážnych pochybení...*“ (str. 17, ods. 2 sťažnosti).

50. Ústavný súd zdôrazňuje, že nedostatok zákonom predpísanej náležitosti, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti, keďže zákon o ústavnom súde v § 56 ods. 3 upravuje možnosť vyzvať na odstránenie nedostatkov sťažnosti, neukladá však ústavnému súde povinnosť tak učiniť.

51. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuviedol obligatórnu náležitosť ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde – skutkové a právne dôvody, pre ktoré podľa jeho názoru malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd postupom a rozsudkom najvyššieho súdu. Vzhľadom na uvedený nedostatok ústavnej sťažnosti s prihliadnutím na skutočnosť, že sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, ústavný súd ústavnú sťažnosť v rozsahu namietaného porušenia označených práv postupom a rozsudkom najvyššieho súdu odmietol pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

52. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uplatnených (návrh na zrušenie rozhodnutí a vrátenie vecí, návrh na priznanie finančného zadosťučinenia náhrady trov konania) nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2025

Robert Šorl
predseda senátu